

קמג:

עין משפט
גר מצודה

א א ב מ"י פ"ד מהל'
שבת הלכה ע"ז סתם לאין
זה נ"ש"ע א"ת ק"י שלה
סוף א:

ב ג מ נ ס פ צ ק ל ו
ט י כ ד ה ו ז ח ט י
כ לד ר מ נ ס ע פ צ ק
ל ו ש ת ית יד יח יק
יג יז יב יא יו יז יח

ד' ו' מ"י פ"י מהלכות
 טומאות אובדן ה' ד'
 ה' ח' שם ה' ה' ופ"ח מהל'
 משכב ומושב הלכה טז:

מוסף רש"י

[illegible]

של שפיה והדגש כחול

[illegible]

ב. נסים גאון

[illegible]

2003 (12 91) 123

חבית פרק שנים ועשרים שבת

חבית. ויבדד ש"א יפגז. אפילו יו עור בית אחיה דליכא חשש סחיטה אסור כדמפרש בגמרא שלא ישעה כדרך ששופט בחול: **מלך** ק"י יד ק"י יד ואוב. גראה דל"ג ואוכל ממנה ק"י סוף לכל לא למור הסל ולא למור הקופה משמע הנך

דווקא אסירי משום עובדא דחול
אכל למדן כפשו ארי: ורבי יוחנן
אמר הלכה כרבי יוחנן בשאר

חבית *שנשברה
יילאוי חייב

והצילו לכם ובלבד ש
את הפירות להוציא

היוצא מהן מותר וא

אמר ^א חלול דבש שיהיה
אסורין ^ב ורבי אליעזר
בספוג ביו ואל ימפוג
בדרך שהוא עושה
פירות בחצר מלוקט
אבל לא לתוך הסל
ועשה בדרך שהוא
עושה הפירות: ^ג אמר ר' יהודה
מורה היה רבי יהודה
וענבים מ"ט כיון
דעתיה ועולא אמר
אף ביותים וענבים
כרכי יהודה בשאר
הגולה ורמיהו ועוד אמר ר"י ממה
הכללה של פירות שיו"ט
הלאשן ואוכלה כשי אין כלה
הלאשן אוכלה כשי אין כלה
לא ואמר רבי יוחנן מחלפת השיטה
לומר להיא דמתנה אדם
למחלפת דא מנהי מחלף אס
במאי דנקט הכא ר' יהודה הוא ליה
מניקט כדן ופ"ל למימר הלכה
כדכנן בשאר פירות. מ"ה
הלאשן דלפניו אפי' מנהי א"ר שפי
בעין שמיני כד"ק כפרק הגחול
תקנה דף ע"ג: דמקן גזל כהנה
דביוחסנה עדים והקטין משל כהנה
הגולה ר"מ אומר כעבדים אומר לו

יהודה ביותים וענבים
יהודה אמר שמואל
לחכמים ביותים וענבים
לרבי יהודה בשאר
לרבי אבא אלא במאי
אמר רב נחמן בר יצחק
ורמונים פלגי דתניא
שמן וענבים שמשך
לאוכל בין למשקין הוי
שמשך מהן מים וררע
והבנים לאוכלין היוצא
ולסתם היוצא מהן א
וחכמים אומרים בין
היוצא מהן אסור וכו'
אסור ויהתנן יחלב
ושלא לרצון חלב ברה
לרצון אמר ר' עקיבא
חלב האשה שאינו
ממא לרצון ושלא

החלבה ב"ר יהודה בשאר פירות.
א"ע"ג דברים צילה (ד' ג.)
גזר ר' יוחנן צילה שטורב ב"ר"ש משום
משקקן שזבו והכל לא גזר בשאר
פירות י"ל ד"שין טפי לגזור צילה
אפי' שהיא עומדת ליחסת מן הכרמולות

וְשִׁמְשֹׁךְ מִהֵן שֶׁמֶן בִּי. פִּי בְקוּנָה שֶׁמֶךְ וְזֶה מֵאֵלֶיֶךָ כִּמוֹ נִהְרֹת
הַמּוֹשָׁבִין וּפְיִירוֹשׁוֹ לְרִיד לֹמֵר הַבְּנִיטוֹ בִּין לְאֹהֲלָיו

ב'ו' היינו הכניסו מתחילתו ואין הלשון משמע כן ועוד קשה לר"י
 שאלו שכן חללו קאמר גבי חומים שמצד חומס מים ה"ל לחומר
 שכן כך ברייתא הוה יוצאת דרב ויחסן דאמר ר' עזיל
 מורה בלא חלל דר"י דמצד אדס קאי וסמנין תחילה ושוב
 וענבים נקט דוקא משך דאיכא ליחוס טפי דילמא יידי דעמיה לס
 מהן משקה הוה לא משך לא ולשמואל דאמר מודה רבי יהודה בזה
 בהניסין לאכולין היוצא מזה. מ"ר: **חלב** האשה טמא
 נאמרה משאשקא לרזון אף על פי שאין סופו לרזון או סופו לרזל
 דהכא דהתם מיירי בשעת נפילתו על הדברים שיהא לרזון בדעיון ו
 דלדס ועבר ונעשה חלב ולא לרזין למה שפי' בקוננו' משום דליק
 לרזון לרזון כפרס האי טעמא צ"י דס לרזן דשעמיה' גבי חלב (ו)
 ולית ליה דס עבר ונעשה חלב אבל לרזן דשעמיה' לא צרי' (ו)

גם במס' זו במס' בורה, בלוי פרה גוגל

חֲבִית. מַלְיָן הַיָּמָה מוֹן ג' סְעוּדוֹת. וּאֶפְסִילוֹ בְּכֵלִים הֶרְבֵּה
דִּלְיוֹ בַּחַד מִנְּהָ אֲמֹרֵי כָּל כַּחֲבֵי הַקֶּדֶשׁ (לְשׁוֹן דָּף קה).
יִמְנֶה דְּבַעֵי מַלְיָן: לֵכֵס. כֹּל אֶחָד מוֹן ג' סְעוּדוֹת: וּבִלְבָד שָׁלֹשׁ
סְפֻגוֹ. שָׁלֹשׁ יָשִׁים סְפֻגוֹ בְּמִקְוֵה הָיִין לְחֹזֵר וּלְהִטְיָפוֹ בְּכָל גִּזְרָה שֶׁמָּא

יִסְחוּט: אֵין מוֹחֵטִין אֶם הַפִּירוֹת.
דְּהוּה לִיה מִפְּרָק (כ) תּוֹלֵדָה דְּדִישָׁה:
אֶסוּרִין. גִּזְרָה שְׁמָא יִסְחוּט לְכַחֲמִילָה:

רבי יהודה אומר אם לאוכלין. הם
מכונסין אותם פירות היוצא מהן
מומר בלא יראה ליה במה שצו וליכא

מכונסין אסורין דניחא

ליה במלך דנפשא עניייהו ומתקיימי
 מחשבתו ואיכא למיגזר שמה יסחוט
 וכהי' תאמר צבצבא' דשטענדא דמסקין
 שזבו משום שמה יסחוט הוא: מלפני
 דבש. מחלחל שמרוסקין הדבש וצו
 ראשון מתוך השעור ואין דבש
 לפסותו הלכך דני' אליעזר ממיר.
 וחכמים אוקרין גזירה אטו שאני
 מרוסקין דלימא מרסק להו (א)
גמ' ויפסא. מכנים סו כפו והשמן
 נדבק ומוקטנו בשפת הכלי ואקריה
 משום עובדין דמלך: מודה ר' יודא
 בויסוס. דלמ"ק דהנכסין לאכולין
 יוצא מהן אסור דכיון דרובן קאסתייהו
 קיימי כי אטו לדי משקה יציב דנפשיה

אמר רבה אמר רב
דה היה רבי יהודה
ש' ומודים חכמים

דאיכא דבעו להו למשקין הלכך משו
 להו רבנן מימים ועגנים ור' יהודה
 פליגי עליהו אבל שאר פירות ליכא
 דבעי להו למשקין הלכך מודו רבנן
 בהם: **שמשך**. וזו מאליהן כמו נהרות
 המושקין (ועל דף קכ"א): **והכניסן**.
 מחמתלן בין לאכולין בין למשקין
 כו': רמזונים קרי יין משום דלית
 להו קיוהא: **וסכא כו'**. והא דנקט
 רב נתנן לישנא דמסכרלא ולא אמר
 כהדיא דבתותים ורמזונים פליגי
 משום דאיכא ליממר פליגי בתותים
 ורמזונים וה"ה לשאר פירות
 והודיעך כמו דרבי יהודה נקט להו
 וחי משום כרייתא דלקמן דמשקין
 מינה דמודים בתותים לרבי יהודה
 כשאר פירות לאו כהדיא שמעינן
 לה דאיכא ליממר רבי יהודה הוא
 כפרדיקט עליה: **וסבר רבי יהודה**
ספס. שלא פירש לאכול ולא למשקא
 הוי המסקה הזו מהן אסור: **והסגן**
חלב הסאס מעמא. מכשירי לרצון
 שישא לרצון. בין שיא ממנה לרצון
 בין שיא שלא לרצון. כסמלה הוי

משקה שנאמר ותפתח את נאד החלב ותשקהו (שופטים ד): **חלב**
הבהמה אינו מעמא אלא אס כן ילא לרנן. ואי לא לא חשיב משקה
אס נגע צו שרץ אינו מהכלל טומאה וטעמא מפרש להמיה:

מטו או שנמשו דמים בכל מקום לשון רבים ועוד קשה לר"י
היה רבי יהודה צייתים וענינים השאם ענינים וצנינים
והשמה לרבי יוחנן כסברי חלוק היה רבי יהודה צייתים
והשמה אחר שהניסו נמי לאכילה מאחר שסחטן מחילה להוציא
וענינים נקט משך משום רבנא דתמיס ורמונים דאפילו משך
צירון ושלף צירון. והיה דתנן בנסכת מכשירין (פ"ב) כ
אף על פי שאין תחלתו לרצון מכשיר לרבי דמי רצון ההם לרצון
דומיה רבי יתן מה יתן דמיא ליה אף יתן דמיא ליה אצל הכה
דמפרש בסמוך טעמא משום דרס מגפסה טמא וחלז ודס חד הוא
משקש שנחמא ופסחה את חלז הולב ותשקרו ונראה לר"י דהא
הנ"מ לרבי עקיבא דשמעתין דלית ליה טעמא ודפרישה או למחן
פרישית מחלז האשה אלא דוקא לעומת חלז בכמה לרצון. (מ"ב)

מחמיר

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) במשנה ור"ל מחזר נ"ב
 ר' אלעזר נחמ"י ע"י
 פסירי' נפיק דשנח דף ט'
 ד"ס ע"ב: (ב) רש"י ד"ה אן
 סומטין וכו' ממקד הדוא
 מולד: (ג) ד"ה הלז וכו'
 לכו הסיד ויחז"כ מ"ה ולא
 יטפח: (ד) הוב' ד"ה לרזן
 וכו' לא נרץ לחלב האשה
 בדפ"י אלא:

רבינו חננאל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones